

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 003261 21 Кж
Бања Лука, 30.3.2022. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог М.К., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву, изјављеној против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 003261 18 К од 19.10.2021. године, у сједници вијећа одржаној дана 30.3.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву и потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 003261 18 К од 19.10.2021. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 003261 18 К од 19.10.2021. године, на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени М.К. је ослобођен од оптужбе, због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ). На основу члана 96. став 2. тачке а) до ђ) ЗКП РС, оптужени је ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка. На основу члана 108. став 1. ЗКП РС. оштећени су, са имовинскопарвним захтјевом, упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни јавни тужилац у Источном Сарајеву, због битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У сједници вијећа, која је одржана у смислу одредбе члана 318. став 1. ЗКП РС, овај суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, те је одлучено као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе, изнесени у прилог тврдњи да је побијана пресуда заснована на незаконитом доказу и тиме захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС.

Наиме, рјешењем првостепеног суда број 14 0 К 003261 18 К од 07.6.2021. године, на приједлог браниоца оптуженог и у складу са одредбом члана 4. и 13. став 1. Закона о заштити свједока у кривичном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 48/03), свједоку одбране су дате мјере заштите свједочењем путем техничког уређаја за промјену слике и звука, уз мјеру обезбјеђења анонимности свих личних података свједока, највише 30 година, након што одлука постане правоснажна. Неизјављивањем жалбе против наведеног рјешења, тужилац није оспорио статус који је дат свједоку тим рјешењем, и са тиме се сагласио. Осим тога, у изреци предметног рјешења је јасно наведено које мјере заштите је суд дао свједоку, и под тим мјерама је, у складу са чланом 9. Закона о заштити свједока у кривичном поступку, а након правоснажности рјешења, свједок саслушан на главном претресу, дана 06.9.2021. године. Након извођења овог доказа и саслушања свједока на главном претресу, у складу са чланом 9. Закона о заштити свједока у кривичном поступку (странке, бранилац и свједок нису били присутни у истој просторији), није било приговора тужиоца, осим да је исказ тог свједока „нерелевантан“.

Ради тога су без основа аргументи из жалбе, изнесени у прилог тврдњи да је, побијана пресуда заснована на исказу наведеног свједока, као незаконитом доказу и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, као и они аргументи којима се оспорава законитост рјешења првостепеног суда од 07.6.2021. године, тврдњом да није јасно да, ли се ради о свједоку под пријетњом или угроженом свједоку, и тиме услова за добијање тог статуса у смислу одредбе члана 3. Закона о заштити свједока у кривичном поступку. Осим тога, и оно што је од одлучног значаја, на исказу наведеног свједока, супротно тврдњама жалбе, није заснована побијана пресуда, како то произилази из образложења те пресуде, већ, напротив, заснована је на доказима тужилаштва, и то исказима оштећених и других свједока, који нису потврдили кључне тврдње оптужбе у погледу идентитета оптуженог, као извршиоца радњи под тачкама 1., 2. и 3. диспозитива оптужнице и тиме кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ, за које се оптужени терети.

Наиме, ради се о исказима свједока, оштећених Ш.Х. и Ф.Х., те свједока И.Х. (тачка 1. и 2. изреке пресуде), затим свједока, оштећног Ш.В. (тачка 3. изреке пресуде), који су сагласни међусобно у свим битним чињеницама у вези са критичним догађајем. У погледу идентитета извршиоца дјела и сами оштећени одређују друго лице, па тако Ш.Х., тврди да му је С.П. ставио нож под грло (правоснажно осуђен пресудом Суда БиХ број Х-КР-09/662 од 24.12.2009. године, због кривичног дјела злочин против човјечности из члана 172. став 1. тачка х) Кривичног закона БиХ), а ове чињенице потврдио свједок Ф.Х., да га је В.Б. натјерао да поједе три метка, а да А.Х. нико није тукао. Осим тога, свједок И.Х., супруга Ф. и мајка Ш., у свом исказу датом на записник у Министарству сигурности, Државна Агенција за истраге и заштиту, Центар за истраживање ратних злочина, број 17-04/2-04-2-801/07 од 08.8.2008. године, тврде да су јој

супруг и син причали да су их тукли С.П. и „неки Б.“. Када се наведено доведе у везу са чињеницом да су оштећени изјавили да приликом препознавања нису били сигурни у погледу извршиоца дјела, обзиром на протек времена и предочене фотографије са личних карата (22 године након извршења дјела), онда нема сумње у правилност и ваљаност разлога, датих у побијаној пресуди да нема доказа да је оптужени починио кривично дјело за које се терети.

Цијенећи садржај исказа свједока, а посебно оштећених Ш.Х.а и Ф., те Ш.В., а код недостатка других доказа, било субјективне или материјалне природе, који садрже чињенице релевантне за идентификацију оптуженог, као извршиоца дјела из оптужнице, побијана пресуда се непотребно бави питањем постојања оружаног сукоба у релевантном времену и простору, као битног елемента предметног кривичног дјела, ради чега су и жалбени приговори, у том сегменту оспоравања правилности чињеничних утврђења и ваљаности датих разлога побијане пресуде, без основа.

Слиједом наведеног, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и правилно је првостепени суд, примјеном принципа „in dubio pro reo“, усљед недостатака доказа, а на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС, оптуженог ослободио од оптужбе због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ, описано под тачкама 1. и 2. и 3. изреке побијане пресуде.

Из свих наведених разлога, те примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић